

V skritosti Nazareta, v Jožefovi šoli se je Jezus naučil izpolnjevati Očetovo voljo. Ta volja je postala njegova vsakdanja jed (prim. Jn 4,34). Tudi v najtežjem trenutku svojega življenja, ki ga je doživel v Getsemaniju, je raje izpolnil Očetovo voljo in ne svoje in postal »pokoren do smrti [...] na križu« (Flp 2,8). Zato pisec Pisma Hebrejcem zaključuje, da se je Jezus »iz tega, kar je pretrpel, naučil poslušnosti« (5,8).

Iz vseh teh dogodkov je razvidno, da je Jožefa »Bog poklical, da bi neposredno služil Jezusovi osebi in poslanstvu z izvrševanjem svojega očetovstva. Prav na ta način je v polnosti časov sodeloval pri veliki skrivnosti odrešenja in je v resnici služabnik odrešenja.«

(Se nadaljuje)

## Napovednik

- V četrtek, 3. junija, bo zapovedani praznik sv. Rešnjega telesa in krvi. Sv. maše bodo po prazničnem razporedu: ob 7.00, 9.00 in 18.30. Vabljeni!
- V nedeljo, 6. junija, bo ob 10.00 slovesnost prvega sv. obhajila. Šest prvoobhajancev in njihovih staršev priporočam v molitev. Redna sv. maša ob 9.00 bo darovana kot vsako nedeljo.
- V ponedeljek, 7. junija, mesečno srečanje Karitas.
- V ponedeljek, 14. junija, bo pred večerno sv. mašo molitev v spomin na sv. Maksimilijana Kolbeja. Vabljeni!
- V juniju praznujemo dan državnosti. Ne pozabimo redno moliti za domovino.
- V torek, 29. junija, bomo obhajali župnijski praznik sv. Petra s celodnevним češčenjem. Svete maše bodo po prazničnem razporedu: ob 7.00, 9.00 in 18.30. Lepo vabljeni!

SVETE MAŠE: nedelja: 8.00, 9.00, 18.30  
med tednom: 7.00, 18.30

URADNE URE: ponedeljek in četrtek: 16.00–17.00  
torek, petek: 10.00–11.00

OBHAJILO NA DOMU starejšim in bolnikom: redno na prve petke v mesecu  
in po naročilu, posebej še pred prazniki.

Obiščete nas tudi na naslovu: <http://www.sveti-peter.si>.

Na tej strani najdete aktualne informacije, prav tako pa tudi  
Oznanila in Šentpeterski zvon. Vabljeni k ogledu.

Šentpeterski zvon. Izdaja: Župnija Ljubljana – Sv. Peter, Trubarjeva c. 80, Ljubljana  
Tel. 01/230 69 01 (v času uradnih ur), e-pošta: sv.peter.lj@gmail.com, TRR 0201 0009 0238 096  
Odgovarja: p. Cristian Balint, župnik. T. 031/564 581, <http://www.sveti-peter.si>

glasilo  
šentpeterske  
župnije  
v Ljubljani

# Z V O ŠENTPETERSKI 6

junij 2021

## Izziv zakramentalnega življenja

Čas, v katerem živimo, nam je pokazal realno sliko našega življenja. Ponovno smo prišli do spoznanja, da ljudje nismo tako vsemogočni, da je naša znanost omejena in da je človek krhko bitje. Zdravstvena kriza nas je soočila z dejstvom in iskreno si moramo priznati, da smo zelo ranljivi, saj se naše življenje, kot ga poznamo, lahko spremeni v »nočno moro«.

V mislih se bomo preselili na versko področje. Pogledali bomo svoje duhovno življenje. To življenje najbolj pride do izraza in ga močno zaznamo, ko se soočamo s pripravo na zakramente uvajanja v krščanstvo: sv. krst, birmo in evharistijo (obhajilo). Zadnja desetletja so nam razkrila močne razpoke v zakramentalnem sistemu, ki ga prakticiramo.

Povezanost s Cerkvijo je pretežno omejena na srečanja, ki so povezana z zunanjo pripravo na praznovanje. Večino časa porabimo za »organizacijo« dogodka. Vse zanimanje je usmerjeno v zunanje praznovanje, dogovor glede ureditve prostorov (čiščenje in krašenje cerkve, stanovanja, dvorane, iskanje gostilne), okolice (košnja trave, čiščenje dvorišča) in skrbi za lepoto (obisk frizerja, kozmetičnih salonov ...). Iz tega lahko sklepamo, da imamo zelo razvito kulturo zakramentov, ki nima praktično nobene povezave z »biti oz. postati Jezusov učenec«. Pred nami zato stoji izziv, ki je močno povezan z našim odnosom z Bogom. Kaj nam pomeni biti Jezusov uče-



nec? Kdo je učenec? Kaj si želimo? Kaj je smisel obhajanja zakramentov? Je res edino pomembno le zunanje praznovanje?

V središču našega delovanja in priprav na zakramente težko zasledimo odnos z Bogom. Že več kot 90 % krščenih, starih manj kot 40 let, ne živi več iz vere in odnosa z Bogom ali vsaj ne več znotraj občestva Cerkve. Zaton je viden s prostim očesom. Kako dolgo še lahko z veseljem in z vsem srcem obhajamo birmo kot zaključek uvajanja v krščanstvo, ko vsi predobro vemo, da si večina birmancev predstavlja, da so pravkar dobili vstopnico za izhod iz Cerkve? Naš položaj je še slabši, ker mladi vedo, da mi to vemo, ampak pasivno gledamo in se zadovoljimo, da vsaj za božič in veliko noč gredo k maši in v času počitnic sodelujejo par dni kot oratorijski animatorji pri varstvu otrok.

Včasih pridemo v krizo in težko najdemo smisel svojega početja ali pa ne moremo več naprej. Morda imamo v spominu pretekle in letošnjo birmo. Bilo je med srečanjem s škofom pred birmo in med čudovitim nedeljskim bogoslužjem. Botri, starši in sorodniki. Vsi zbrani, lepo urejeni. Ali so kandidati med pripravo zvesto sodelovali? Na srečanju z birmovalcem je bilo zaznati, da je bilo tako, da ni bilo težav z obiskom maše in pri samih pripravah. Lagali bi, ko bi to še naprej trdili, saj vemo, kakšne težave in včasih muke doživljamo v času priprav. Upravičeno nas lahko skrbi spoznanje, da je bogoslužje za ljudi samo priložnost, da javno pripovedujejo laži pred Bogom.

Ob pripravi na zakramente mora biti na prvem mestu naš odnos z Bogom. Kako postati Njegov učenec, kako biti priča, ki širi veselo novico, da nas Bog ljubi, da smo Njegovi otroci. Zgodba iz Markovega evangelija o hromem, ki ga prinesejo k Jezusu (Mr 2,1-12), nam lahko odpre oči. Prijatelji, ki so ga nosili, se niso mogli približati Jezusu, ker je govoril iz Petrove hiše v Kafarnaumu in ga je obkrožala velika množica. Niso se pustili odgnati; obšli so množico, splezali na streho hiše, naredili odprtino v strehi, nato pa spustili svojega prijatelja skozi k Jezusovim nogam. Zelo nas lahko nagovarja dejanje teh neimenovanih ljudi. Pripravljani so bili narediti vse, kar je bilo treba, da bi spravili prijatelja k Jezusovim nogam, celo nekaj tako norega, kot je splezati na streho in vanjo napraviti odprtino. Imeli so pogum in vztrajnost.

Zgodba vsebuje vprašanja, ki si jih moramo postaviti tudi mi, ko razmišljamo, kako naprej. Ali si želimo, da bi vsak človek resnično srečal Jezusa na način, ki bi mu spremenil življenje? Nas žene prepričanje, da srečanje z Jezusom izboljša življenje? Kaj smo pripravljani za to narediti? Kaj smo pripravljani spremeniti? Katere ovire smo pripravljani preplezati, da bi se to uresničilo? Poslanstvo Cerkve je narediti učence, ne obhajati lepo bogoslužje ali osrečevati ljudi. Zakramenti so nam zaupani, da uvajamo vernike, da so Jezusovi učenci.

p. Cristian

## Oče v poslušnosti

Podobno kot je Bog storil z Marijo, ko ji je pokazal svoj načrt odrešenja, je tudi Jožefu razkril svoje načrte; to je storil skozi sanje, ki jih je Sveto pismo kot vsa starodavna ljudstva imelo za eno od sredstev, po katerih Bog kaže svojo voljo. Jožef je v hudi stiski zaradi nerazumljive Marijine nosečnosti: noče je »javno osramotiti«, ampak se odloči, da jo bo »skrivaj odslovil« (Mt 1,19). V prvih sanjah mu angel pomaga razrešiti njegovo težko zagato: »Ne boj se vzeti k sebi Marije, svoje žene; kar je spočela, je namreč od Svetega Duha. Rodila bo sina in daj mu ime Jezus, kajti on bo svoje ljudstvo odrešil grehov« (Mt 1,20-21). Njegov odgovor je bil takojšen: »Ko se je Jožef zbudil, je storil, kakor mu je naročil Gospodov angel« (Mt 1,24). S poslušnostjo je premagal svojo dramo in rešil Marijo.

V drugih sanjah je angel ukazal Jožefu: »Vstani, vzemi dete in njegovo mater in bėži v Egipt! Bodi tam, dokler ti ne povem; Herod bo namreč iskal dete, da bi ga umoril« (Mt 2,13). Jožef je brez omahovanja ubogal, ne da bi se vpraševal o težavah, ki jim bo šel naproti: »Vstal je, ponoči vzel dete in njegovo mater ter se umaknil v Egipt. Tam je bil do Herodove smrti« (Mt 2,14). V Egiptu je Jožef z zaupanjem in potrpežljivostjo čakal na sporočilo, ki mu ga je obljubil angel, naj se vrne v svojo deželjo. Brž ko mu je Božji poslanec v tretjih sanjah, potem ko ga je obvestil, da so pomrli tisti, ki so skušali umoriti otroka, ukazal, naj vstane, vzame s seboj otroka in njegovo mater ter se vrne v Izraelovo deželjo (prim. Mt 2,19-20), je še enkrat brez oklevanja ubogal: »Vstal je, vzel otroka in njegovo mater in prišel v Izraelovo deželjo« (Mt 2,21). Toda med potjo nazaj, »ko je slišal, da vlada v Judeji Arhelaj namesto svojega očeta Heroda, se je bal iti tja. Bil pa je v sanjah opomnjen – bilo je četrtič, ko se je to zgodilo – in se je umaknil v galilejsko deželjo. Ko je prišel tja, se je naselil v mestu, ki se imenuje Nazaret« (Mt 2,22-23).

Evangelist Luka pa poroča, da se je Jožef lotil dolge in neprijetne poti iz Nazareta v Betlehem po ukazu cesarja Avgusta, ki se je nanašal na popis prebivalstva, da bi se popisal v svojem mestu. In ravno v teh okoliščinah se je rodil Jezus (prim. 2,1-7) in bil kot vsi otroci vpisan v matično knjigo. Sv. Luka še posebej skrbno poudarja, da sta Jezusova starša spolnjevala vse predpise postave: obredi Jezusove obreze, Marijinega očiščevanja po porodu, darovanje prvorojenca Bogu (prim. 2,21-24). V vseh okoliščinah življenja je Jožef znal izgovarjati svoj »fiat« kot Marija ob označenju in Jezus v Getsemaniju. Jožef je v svoji vlogi glave družine naučil Jezusa biti podrejen staršem (prim. Lk 2,51) v skladu z Božjo zapovedjo (prim. 2 Mz 20,12).



Anton Raphael Mengs, The Dream of St. Joseph